

Ai Sao Minh Vậ

Hồi xưa em vô rừng / anh tìm hoài không thấy. Chừ vẫn khu rừng ấy / anh thấy em...khắp nơi!

Khi thành phố đông người...thì rừng...tự nhiên bót...Ai từng ở Đà Lạt / càng sống lâu càng buồn!

Nước thì vẫn còn nguồn / nhưng nguồn dần hẹp lại...giống những người con gái / tuổi về chiều buồn hiu!

Em thì chưa tuổi chiều / mình đi chơi rừng sớm / khi mặt trời mới chớm...mà rừng đã chói lòa!

Mới đó mà xưa xa...mới đó mà giấy bút / dùng viết chuyện tang thương! Buồn quá! Ôi Quê Hương!

Người Bắc đốt Trường Sơn / để vào Nam giải phóng. Cây rừng không cho sống, người dân sống làm chi?

Gót chân em đen sì...bụi than tha hồ bám! Đà Lạt còn buổi sáng / không khác trưa Sài Gòn!

Anh để lệ em tuôn / cho Cam Ly trong lại...Anh không nói phải, trái, khi Đất Nước thế này!

Hãy coi mình như Tây / đến Đà Lạt du lịch / tìm cái gì mình thích / về kể bạn bè nghe...

Thôi! Hai đứa mình đi
Giã từ nha Đà Lạt!
Giã từ nha Trại Mát!
Giã từ nha Trại Hàm...

Tự dưng mà Bắc Nam / nhớ lại thời Trịnh Nguyễn...Tự dưng mà quyến luyến / cái gì đó xa xôi...

Anh không thấy em cười. Anh không muốn em khóc. Núi Lâm Viên bị gọt...ta cứ nhìn thản nhiên!

Ta cứ nhìn thản nhiên! Ta cứ nhìn thản nhiên! Không lẽ tụi mình điên? Khi cả nước ai tỉnh?

Trần Văn Lệ